

Svajonų
ROMANAI

JENNIFER HAYWARD

Milanas

SANTUOKA
IŠ IŠSKAIČIAVIMO

METŲ VESTUVĖS

Knygute.lt

Jennifer Hayward
(Dženifer Heivard)

MILANAS

SANTUOKA IŠ IŠSKAIČIAVIMO

Keturių knygų serija
"Metų vestuvės"
Pirma knyga

Versta iš Jennifer Hayward The Italian's Deal
for I Do 2015

© Jennifer Hayward, 2015

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant
teisę atkurti visą arba iš dalies bet kokia for-
ma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet
koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Janina Užubalytė, vertimas iš anglų kal-
bos, 2016

© Ana Gorbatova, dizainas, 2016

© Fotolia.com, viršelio nuotraukos

© „Svajonių knygos“, 2016

ISBN 978-609-03-0089-3

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2016

PIRMAS SKYRIUS

- To negali būti.

Senas žilstelėjęs kunigas beveik pusę amžiaus buvo Mondelių šeimos, įsikūrusios Varenos regione, patikėtinis. Jis priglaudė gumbuotą, vėjų nugairintą delną prie juodų Džovanio Mondelio miegamojo durų ir linktelėjo senojo patriarcho anūkams.

- Privalote atsisveikinti. Pasakykite jam viską, ką norite.

Gergždžiantis kunigo balsas skambėjo liūdnei ir niūriai. Šie žodžiai kirto Rokui Mondeliui kaip aštrus peilis - jis nepajėgė ištarti nė žodžio. Italų mados pasaulio ikona Džovanis Mondelis Rokui atstojo tėvą, kurio jis niekada neturėjo. Jis padėjo Rokui sėkmingai perimti Mondelių šeimos verslą ir tapti generaliniu direktoriumi. Tik Džovanio dėka Rokas mados namus pavertė klestinčia tarptautine imperija.

Jis negali prarasti Džovanio.

Roko širdis plakė pašėlusiu ritmu. Džovanis jam buvo viskas. Tėvas, draugas, rėmėjas... Rokas dar nebuvo pasiruošęs jo prarasti. Dar ne dabar.

Roko sesuo Aleksandra griebė jį už rankos ir suriko:

– Negaliu to padaryti. – Jos žvilgantys plaukai lengvai plaikstėsi ant veido. – Per greitai. Aš turiu tiek daug pasakyti.

Giliai širdyje Rokas troško pulti ant grindų ir išrėkti, jog tai neteisinga. Visai kaip tada, kai jam buvo septyneri ir jis stebėjo savo tėvą, beriantį velionės motinos pelenus į spindintį ežero vandenį. Gyvenimas yra neteisingas. Tikrai ne. Nors Rokas turėjo Aleksandrą, tačiau neteko galimybės augti su savo motina. Argi tai sąžininga?

Rokas atsisuko į seserį, sugriebė ją už pečių ir užgniauždamas skausmą pasakė:

– Mes tai padarysime. Tiesiog privalome, *sorella*¹.

Aleksandros veidu ritosi didelės ašaros. Ji nepritariamai purtė galvą:

– Negaliu, Rokai. Tiesiog negaliu.

– *Gali*. – Rokas apkabino seserį. – Susikaupk. Pagalvok, ką nori pasakyti. Neturime daug laiko.

Aleksandra tyliai sulaukė ašaras. Roko, kaip

¹ Sesute(it.). (čia ir toliau – vert. pastabos).

ir Džovanio, užduotis buvo išlaikyti šeimą kartu. Po Aleksandros ir Roko motinos mirties senajam Mondeliui pavyko išlaikyti tvirtus šeimos saitus. O jo sūnus ir anūkų tėvas buvo prasilošęs alkoholikas. Visgi šią akimirką Rokas jautėsi labai silpnas. Jam atrodė, jog jo pusiausvyrą galėtų sutrikdyti net švelnus vėjelis, pučiantis nuo ežero. Deja, teks susiimti. Nevalia pasiduoti silpnumui – tai nieko neišspręs.

Rokas švelniai atstūmė Aleksandrą nuo savęs ir paplekšnojo jai per petį. Tada kreipėsi į daktarą, stovintį prie kunigo:

– Ar jis sąmoningas?

Gydytojas patvirtino:

– Galite įeiti.

Aleksandra drebėjo, kai Rokas ją įvedė į Džovanio miegamąjį. Sakoma, jog mirties kvapą galima užuosti, tačiau tik ne šiuo atveju. Kambaryje tvyrojo Džovanio Mondelio energija ir šiluma. Tai buvo įsismelkę į kiekvieną kambario kampelį. Rokas beveik galėjo *girdėti* garsų Džovanio juoką ir nesibaigiančius pokštus. Taip pat *užuosti* prabangius senelio kvepalus, kuriuos jis naudojo daugybę metų.

Visgi pažvelgęs į Džovanį Rokas įsitikino, jog

padėtis rimta. Iki šiol energijos -kupinas senelis gulėjo baltų paklodžių jūroje, jo veidas buvo praradęs gyvybingumą, o krūtinė vos kilnojosi. Tai nebėra senasis Džovanis Mondelis.

Rokas tyliai nurijo skausmingą gniutulą ir pasakė:

– Pirmyn.

Ir lengvai stumtelėjo Aleksandrą.

Ji užlipo ant didžiulės lovos ir apkabino senelį. Džovanio akyse suspindo ašaros. Šio jausmingo reginio Rokas tiesiog negalėjo pakelti – jis apsisuko ir pažvelgė pro langą.

Vos išgirdę naujienas, Rokas su Aleksandra sraigtasparniu atskrido iš Milano, kur buvo Mondelių mados namų būstinė. Užsispyręs senelis visą dieną nekreipė dėmesio į geliančius krūtinės skausmus, o dabar gydytojai beveik nieko nebegalėjo padaryti.

Džovanio lūpos virpėjo. Rokas gerai pažinojo savo senelį. Senasis Mondelis niekada nesi-stengia permaldauti likimo. Be to, jis gali mirti ramus, nes mados imperija lieka patikimose rankose.

Džovanis mėgo kartoti, jog jau yra pasirengęs pomirtiniame pasaulyje susitikti su savo žmona Roza. Šio vyro gyvenimas buvo viena

nesibaigianti sėkmės istorija, tačiau dabar jis troško vėl būti su mylima moterimi. Tik jau ne šiame pasaulyje.

Džovanis viską atvirai išklejo Aleksandrai. Ji garsiai sušnirpštė ir išbėgo iš kambario. Rokas priėjo prie lovos ir pažvelgė į išblyškusį senelio veidą.

– Tu ją įskaudinai.

– Sandras tai padarė dar prieš mane, – pasakė Džovanis. Galvoje jis turėjo Aleksandros tėvą, kurio garbei dukrai ir buvo suteiktas vardas. Senasis Mondelis pamojo ranka: – Sėskis.

Rokas prisėdo ir nurijo seiles.

– Seneli, noriu pasakyti...

Senasis Mondelis palietė Roko ranką ir nespriai ją spustelėjo.

– Žinau. *Ti amo, mio figlio*². Tapai puikiu vyru. To iš tavęs ir tikėjaisi.

Roko akyse pamažu kaupėsi ašaros.

Senelis įsistebeilijo į anūką ir kalbėjo toliau:

– Pasitikėk savimi, Rokai. Pasitikėk tuo vyru, kuriuo tapai. Ir pabandyk suprasti kai kuriuos mano poelgius.

² Aš tave myliu, mano sūnau (it.).

Džovanis užmerkė akis. Roko širdis ėmė plakti pašėlusiu ritmu.

- Seneli, dar neišeik.

Staiga senasis patriarchas atsimerkė.

- Pažadėk, kad pasirūpinsi Olivija.

- Olivija? - nepatikliai paklausė Rokas.

Senelis vėl užmerkė akis. Ir nebeatmerkė.

Roko širdį suspaudė skausmas. Jis sugriebė Džovanį už pečių ir stipriai papurtė. *Nemirk. Nepalik manęs.* Deja, senelis mirė.

Mondelių namų dvasia, Italijos mados pasaulio liepsna Džovanis Mondelis ką tik užgeso.

Rokas slopiai sudejavo ir prisiglaudė prie senelio kūno.

- Ne ne ne, - be paliovos kuždėjo Rokas.

Rokas labai kentėjo dėl senelio mirties, tačiau netrukus liūdesį užgožė nesibaigiantys laidotuvių rūpesčiai. Tai turėjo būti iškilmingas, valstybinės reikšmės atsisveikinimas. Mondelių imperija buvo labai didelė, ši šeima turėjo didelę tarptautinę įtaką. Nors Rokas Mondelis turėjo daug pažįstamų, laidotuvių organizavimas užtruko.

Aleksandra jam padėjo. Į laidotuves norėjo ateiti daugybė žmonių: visuomenės veikėjai,

politikai ir pramogų pasaulio žvaigždės, kurias Džovanis puošė beveik penkiasdešimt metų. Aleksandra ir Rokas norėjo koku nors būdu atsikratyti šių nepageidaujamų svečių.

Visgi Rokas žinojo, jog į senelio laidotuves tikrai atvyks vadinamasis *Kolumbijos ketvertas* – trys vyrai, su kuriais Rokas susidraugavo studijuodamas Kolumbijos universitete. Kristianas Markosas, Stefanus Bjanko ir Zajedas Al Afzalas buvo labai užsiėmę, tačiau jie nieku gyvu nepraleistų senojo Mondelio laidotuvių. Kristianas gimė Atėnuose ir tapo žymiu finansų makleriu – dabar jo gyvenimas verda tarp Graikijos ir Honkongo. Paslaptینگasis sicilietis Stefanus – pasaulinio garso nekilnojamojo turto agentas. Jis dažnai skraido privačiu lėktuvu, nes nenori ilgam įstrigti Manhatane, kuriame gyvena. O štai šeichui Zajedui atskristi iš Arabijos pusiasalio nebus labai lengva. Zajedas įsikūręs nedidelėje provincijoje pačiame Arabijos dykumos viduryje.

Dabar Rokas sėdėjo šalia Adamo Donačio – ilgamečio Mondelių šeimos teisininko – ir laukė, kol bus perskaitytas senelio testamentas. Rokas slapta džiaugėsi, jog jo geriausi draugai netrukus bus šalia. Su Kristianu, Stefanu ir Zajedu jį siejo tvirtas ryšys. Keturi sėkmės lydimi

vyrai jau daugybę metų dalijosi slapčiausiomis mintimis ir svajonėmis. Draugai nė už ką nepalikty Roko vieno tokiu sunkiu metu – netgi Zjedas, kurio šalyje tvyro įtampa dėl artėjančio karo.

Memento vivere – toks buvo keturių draugų šūkis. Prisimink, jog privalai gyventi. Vadinasi, visada reikia siekti didžiausių tikslų, rizikuoti ir nepamiršti palaikyti savo draugų.

– Ar galime pradėti?

Adamas, šešiasdešimt penkerių metų teisininkas, buvo artimas Džovanio Mondelio draugas ir tikras savo srities ekspertas. Jis kilstelėjo galvą ir pažvelgė į Roką.

– Taip.

Adamas pradėjo skaityti testamentą.

– Džovanis padalija savo turtą tau ir Aleksandrai. Numanau, jog to ir tikėjotės. Aleksandrai atiteks namas Šv. Bartolomėjaus saloje ir butas Paryžiuje, o tau – Mondelių vila ir namas Niujorke.

Rokas nunarino galvą. Aleksandra, pasaulinio garso fotografė, keliaujanti po visą pasaulį, mėgdavo kartoti, kad Mondelių vila jai gerokai per didelė ir kad jai pakanka mažos ervės. Tuo tarpu Rokui šeimos vila buvo vienin-

telė vieta, kurioje jis gerai jautėsi.

Rokas kilstelėjo antakius.

– O mano tėvas?

– Nieko naujo. Džovanis jam paliko pinigų, tačiau kol kas juos administruosi tu.

Roko tėvas buvo lyg vaikas, nesugebantis planuoti savo kišenpinigių. Rokas jau seniai prarado viltį, kad jo tėvas išmoks gyventi kaip visi normalūs žmonės ar bent jau ateis atsiprašyti už tai, kad prieš daugelį metų vos neiššvaistė viso savo tėvo turto. Džovanis nusprendė išvaryti sūnų iš savo namų ir atimti visas privilegijas. Jis jam nupirko kuklų butą ir kiekvieną savaitę duodavo pinigų būtiniausioms išlaidoms. Deja, greičiausiai Sandras visus pinigus pralošia.

Po lemtingų įvykių Sandras ne kartą norėjo grįžti į tėvo namus. Kai jam tai nepavyko, jis visai pakvaišo. Pavyzdžiui, visiškai girtas pasirodė per dvidešimt penktąjį Aleksandro gimtadienį ir mirtinai išgąsdino visus svečius.

Rokas linktelėjo, taip leisdamas Adamui tęsti.

Teisininkas vėl dirstelėjo į testamentą.

– Džovanis turėjo butą Milane. Įsigijo jį vos prieš metus. Deja, testamente apie jo nuosa-

vybės teisių perleidimą nieko nerašoma.

- Dar vienas butas? - Rokas susiraukė. Jo seneliui niekada nepatiko gyventi mieste, todėl jis visą laiką praleisdavo kaimo viloje.

Staiga Adamo veidas paraudo. Teisininkas pažvelgė į Roką ir pasakė:

- Butas priklausė Džovaniui, bet jame gyvena kažkokia moteris. Šiek tiek pasidomėjau. Jos vardas - Olivija Ficdžerald.

Rokui užgniaužė kvapą.

- Olivija Ficdžerald? Modelis?

- Regis, taip. Mano duomenimis, tai nėra jos tikrasis vardas.

Nustebęs Rokas spoksojo į Adamą ir tylėjo. Olivija Ficdžerald - pasaulinio garso modelis. Prieš penkerius metus ji pasirašė sutartį su konkurentų kompanija ir atsuko nugarą Mondelių mados namams. Lygiai prieš metus ji sulaužė sutartį su viena kosmetikos kompanija Prancūzijoje ir paslaptinai dingo. Vadinasi, Džovanis ją apgyvendino savo bute? O juk žurnalistai Olivijos taip ieškojo...

Rokas įtariai pažvelgė į Adamą ir rėžė:

- Jie buvo pora.

Teisininko skruostai dar labiau išraudo.

- Greičiausiai. Kaimynai sakė, jog jie bute

kartu leisdavo laiką ir susikibę už rankų eidavo pietauti.

Rokas priglaudė delnus prie smilkinių. Džovanis, jo septyniasdešimties metų senelis, turėjo dvidešimtmetę meilužę? Ir dar vieną žymiausių pasaulio modelių... Olivija – prasisiekė, be jokios gėdos švaistanti pinigus. Ar tai gali būti tiesa?

Pažadėk, kad pasirūpinsi Olivija.

*Cristo.*³ Tai tikrai tiesa. Rokas juto, kaip jo smilkinius užplūdo kraujas, o širdis daužėsi lyg pašėlusį. Jis nusprendė, jog neleis Olivijai toliau naudotis Mondelių pinigais. Moteriai, kuri be jokios gėdos suviliojo senelį, norėdama iš jo išpešti kuo daugiau pinigų.

Rokas pažvelgė į Adamą.

– Duok man visą informaciją, kurią turi. Aš pasirūpinsiu Olivija Ficdžerald.

Adamas linktelėjo. Tada delnu perbraukė savo pliktelėjusią galvą ir nepatikliai pervėrė Roką žvilgsniu....

³ Kristau (it.).